PIRMĀS INSTANCES TIESAS SPRIEDUMS (otrā palāta)

2009. gada 12. maijā *

Lieta T-410/07

Jurado Hermanos*, *SL, Alikante [*Alicante*] (Spānija), ko pārstāv K. Martins Alvaress [*C. Martín Álvarez*], advokāts,

prasītājs,

pret

Iekšējā tirgus saskaņošanas biroju (preču zīmes, paraugi un modeļi) (ITSB), ko pārstāv P. Lopesa Fernandesa de Korresa [*P. López Fernández de Corres*] un O. Montalto [*O. Montalto*], pārstāvji,

atbildētājs,

par prasību par ITSB Apelāciju otrās padomes 2007. gada 3. septembra lēmumu lietā R 866/2007-2 attiecībā uz prasītāja iesniegtu lūgumu par *restitutio in integrum*.

* Tiesvedības valoda — spāņu.

EIROPAS KOPIENU
PIRMĀS INSTANCES TIESA (otrā palāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētāja I. Pelikānova [*I. Pelikánová*] (referente), tiesneši K. Jirimēe [*K. Jürimäe*] un S. Soldevila Fragoso [*S. Soldevila Fragoso*],

sekretārs H. Palasio Gonsaless [*J. Palacio González*], galvenais administrators,

ņemot vērā prasības pieteikumu, kas Pirmās instances tiesas kancelejā iesniegts 2007. gada 16. novembrī,

ņemot vērā Pirmās instances tiesas priekšsēdētāja 2008. gada 18. februāra rīkojumu lietā T-410/07 R *Jurado Hermanos*/ITSB ("JURADO") (Krājumā nav publicēts), ar ko ir noraidīts prasītāja iesniegtais pieteikums par pagaidu noregulējumu,

ņemot vērā atbildes rakstu, kas Pirmās instances tiesas kancelejā iesniegts 2008. gada 10. martā,

pēc 2008. gada 17. decembra tiesas sēdes

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

Prāvas priekšvēsture

1 1996. gada 25. aprīlī *Café Tal de Costa Rica SA* lūdza Iekšējā tirgus saskaņošanas biroju (preču zīmes, paraugi un modeļi) (ITSB) reģistrēt Kopienas vārdisku preču zīmi "JURADO" attiecībā uz kafiju un citām precēm, kas ietilpst 30. klasē atbilstoši pārskatītajam un grozītajam 1957. gada 15. jūnija Nicas Nolīgumam par preču un pakalpojumu starptautisko klasifikāciju preču zīmju reģistrācijas vajadzībām.

2 Tā kā ITSB pieteikumā paredzēto preču zīmi reģistrēja ar numuru 240 218, *Café tal de Costa Rica* (turpmāk tekstā — "preču zīmes īpašnieks") 1998. gada 5. augustā ar prasītāju *Jurado Hermanos*, *SL* noslēdza ekskluzīvās licences līgumu, kura priekšmets ir strīdīgā preču zīme. Šajā līgumā, kas bija saistīts ar citu ekskluzīvās licences līgumu, kurš starp tām pašām līgumslēdzējām pusēm noslēgts 1996. gada 15. aprīlī un kurš attiecas uz divām Spānijas preču zīmēm, kā arī vienu Polijas preču zīmi, bija paredzēts, ka licence būs spēkā 48 gadus, proti, līdz 2046. gadam. Šīs licences piešķiršana tika ierakstīta Kopienas preču zīmju reģistrā atbilstoši grozītās Padomes 1993. gada 20. decembra Regulas (EK) Nr. 40/94 par Kopienas preču zīmi (OV 1994, L 11, 1. lpp.) 22. panta 5. punktam.

3 Ar 2005. gada 26. septembra vēstuli atbilstoši Regulas Nr. 40/94 47. panta 2. punktam ITSB informēja gan preču zīmes īpašnieku, gan prasītāju kā ekskluzīvās strīdīgās preču zīmes licences turētāju, ka preču zīmes reģistrācija beidzas 2006. gada 25. aprīlī. Šajā

vēstulē ITSB izskaidroja licences darbības pagarināšanas kārtību un norādīja, ka pieteikums šajā sakarā ir jāiesniedz līdz 2006. gada 30. aprīlim vai, vēlākais, līdz 2006. gada 1. novembrim, šajā pēdējā gadījumā tomēr samaksājot papildu nodevu.

4 Tā kā ITSB noteiktajā termiņā nesaņēma nekādu pieteikumu licences darbības pagarināšanai, tas ar 2006. gada 24. novembra vēstuli informēja preču zīmes īpašnieku, ka tā no 2006. gada 25. aprīļa ir svītrota no preču zīmju reģistra.

5 2007. gada 23. martā prasītājs, pamatojoties uz Regulas Nr. 40/94 78. pantu, iesniedza lūgumu par *restitutio in integrum*. Tas norādīja, ka nav saņēmis 2005. gada 26. septembra vēstuli un pilnīgi nejauši, apmeklējot ITSB interneta mājaslapu, uzzinājis, ka strīdīgās preču zīmes reģistrācija nav pagarināta.

6 Ar 2007. gada 21. maija lēmumu ITSB "Preču zīmju un reģistra" departaments noraidīja lūgumu par *restitutio in integrum*, uzskatot, ka prasītājs nav pierādījis, ka ir rīkojies, ievērojot visu attiecīgajos apstākļos nepieciešamo rūpību.

7 2007. gada 31. maijā prasītājs, pamatojoties uz Regulas Nr. 40/94 57.–62. pantu, par 2007. gada 21. maija lēmumu iesniedza apelācijas sūdzību ITSB.

8 Ar 2007. gada 3. septembra lēmumu (turpmāk tekstā — "apstrīdētais lēmums") Apelāciju otrā padome noraidīja apelācijas sūdzību, nepārbaudot, vai prasītājs bija izpildījis nosacījumu, ka ir jāpierāda, ka tas ir rīkojies, ievērojot visu attiecīgajos apstākļos nepieciešamo rūpību. Apelāciju padome būtībā uzskatīja, ka, tā kā preču zīmes īpašnieks prasītājam to nebija tieši atļāvis, prasītājam nebija tiesību ne lūgt pagarināt strīdīgās preču zīmes reģistrāciju, ne arī šajā nolūkā lūgt *restitutio in integrum*.

Lietas dalībnieku prasījumi

9 Prasītāja prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

— galvenokārt, atcelt apstrīdēto lēmumu un apmierināt lūgumu par *restitutio in integrum*, ko tas iesniedzis ITSB;

— pakārtoti, lemt par lietu pēc būtības, atzīstot to par ieinteresēto personu strīdīgās preču zīmes reģistrācijas pagarināšanas procedūrā;

— piespriest ITSB atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

10 Tiesas sēdē pēc Pirmās instances tiesas uzdotā jautājuma prasītājs norādīja, ka prasījumu otrā daļa ir jāsaprot tā, ka tā paredz, ka Pirmās instances tiesa grozīs apstrīdēto lēmumu.

11 ITSB prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

— prasību noraidīt;

— piespriest prasītājam atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Juridiskais pamatojums

12 Savas prasības pamatojumam prasītājs norāda divus pamatus, kas ir balstīti, pirmkārt, uz tiesību uz aizstāvību un tiesību tikt uzklausītam pārkāpumu un, otrkārt, uz kļūdu tiesību piemērošanā, interpretējot Regulu Nr. 40/94. Pirmās instances tiesa uzskata, ka ir jāsāk ar otrā pamata izskatīšanu.

Par otro pamatu, kas ir balstīts uz kļūdu tiesību piemērošanā, interpretējot Regulu Nr. 40/94

Lietas dalībnieku argumenti

13 Prasītājs būtībā norāda, ka Apelāciju padome apstrīdētajā lēmumā nepareizi ir interpretējusi Regulas Nr. 40/94 78. panta 1. punktu, aplūkojot to kopā ar 47. panta 1. punktu, tiktāl, ciktāl Apelāciju padome uzskatīja, ka prasītājs nebija preču zīmes spēkā esamības pagarināšanas procedūras dalībnieks, jo preču zīmes īpašnieks nebija tam tieši ļāvis lūgt pagarināt tās spēkā esamību.

14 ITSB noraida prasītāja argumentus.

Pirmās instances tiesas vērtējums

15 Saskaņā ar Regulas Nr. 40/94 78. panta 1. punktu lūguma par *restitutio in integrum*, kas iesniegts ITSB, priekšnoteikums, pirmkārt, ir tas, ka lūguma iesniedzējs ir attiecīgās procedūras dalībnieks, otrkārt, tas, ka, kaut arī ir iesniegti pierādījumi par attiecīgajos apstākļos pienācīgas rūpības ievērošanu, tas nevarēja ievērot ITSB noteikto termiņu, un, treškārt, tas, ka šī šķēršļa tiešas sekas saskaņā ar Regulas Nr. 40/94 noteikumiem bija tiesību zaudējums.

16 Runājot par pirmo nosacījumu atbilstoši Regulas Nr. 40/94 47. panta 1. punktam, pagarināšanu var veikt pēc preču zīmes īpašnieka vai tā skaidri pilnvarotas personas lūguma. No tā izriet, ka tikai preču zīmes īpašnieku vai tā skaidri pilnvarotas personas var uzskatīt par pagarināšanas procedūras dalībniekiem.

17 Pretēji tam, ko apgalvo prasītājs, no ITSB pienākuma atbilstoši Regulas Nr. 40/94 47. panta 2. punkta pirmajam teikumam informēt īpašniekus, kam ir reģistrētas tiesības attiecībā uz attiecīgo preču zīmi, par reģistrācijas beigšanos, neizriet, ka minētie īpašnieki ir pagarināšanas procedūras dalībnieki. Kā izriet no Regulas Nr. 40/94 47. panta 2. punkta otrā teikuma, kurā ir noteikts, ka šīs informācijas nesniegšanas gadījumā ITSB atbildību neuzņemas, un no Komisijas 1995. gada 13. decembra Regulas (EK) Nr. 2868/95, ar ko īsteno Padomes Regulu (EK) Nr. 40/94 par Kopienas preču zīmi (OV L 303, 1. lpp.), 29. noteikuma otrā teikuma, kurā ir precizēts, ka šīs informācijas nesniegšana ieietekmē reģistrācijas izbeigšanos, Regulas Nr. 40/94 47. panta 2. punkta pirmajā teikumā ir paredzēts tikai ITSB informēšanas pienākums, kas ir pilnībā mazsvarīgs procedūrā, bet nav paredzēts piešķirt tiesības ne preču zīmes īpašniekam, ne arī citām personām.

18 Tāpat arī ir jānoraida prasītāja arguments, ka tā sarakste ar ITSB par preču zīmes licences ierakstīšanu un par tā strīdu ar preču zīmes īpašnieku pierāda, ka ITSB uzskatīja, ka tas bija "ar preču zīmi saistītās lietas dalībnieks". Pirmkārt, Regulā

Nr. 40/94 nav sastopams jēdziens "ar preču zīmi saistītās lietas dalībnieks". Otrkārt, tas, ka ITSB ir notikusi sarakste ar prasītāju, ir izskaidrojams ar to, ka prasītājs bija preču zīmes licences īpašnieks un līdz ar to dalībnieks procedūrā, kas saistīta ar šīs licences reģistrāciju. Treškārt, Regulas Nr. 40/94 noteikumi nav ITSB kontrolē. Tādējādi, pat ja būtu konstatēts, ka ITSB kļūdaini bija uzskatījis, ka prasītājs ir pagarināšanas procedūras dalībnieks, ar šo apstākli nepietiktu, lai tas iegūtu šādu statusu.

19 Visbeidzot, ir jānoraida prasītāja arguments, ka norādījumos par procedūrām ITSB (E daļa, 6. sadaļa ar nosaukumu "Pagarināšana"), uz kurām ir norādījis prasītājs un kurās ir minēts "Galīgā versija (27.11.2003.)", saistībā ar reģistrācijas pagarināšanu preču zīmes licences turētājs juridiski ir pielīdzināts tās īpašniekam.

20 Pirmkārt, ir jākonstatē, ka procedūru ITSB reglamentē Regulas Nr. 40/94 un Regulas Nr. 2868/95 noteikumi. Norādījumos par procedūrām ITSB, kuri ir publicēti tā interneta vietnē, ir tikai apkopota kārtība, kas ir jāievēro pašam ITSB, kā rezultātā, ja vien šie norādījumi atbilst augstāka spēka tiesību normām, ITSB pats ierobežo savu rīcību, jo tam ir jāievēro šīs normas, ko tas sev ir noteicis. Savukārt, šie norādījumi nevar paredzēt atkāpes no Regulas Nr. 40/94 un Regulas Nr. 2868/95 un līdz ar to prasītāja iespēja iesniegt strīdīgās preču zīmes reģistrācijas spēkā esamības pagarināšanas pieprasījumu ir jāvērtē, tikai ievērojot šos norādījumus.

21 Otrkārt, prasītāja minētajiem norādījumiem neatkarīgi no tā, vai tie šajā gadījumā ir piemērojami *ratione temporis*, nav tāda satura, kādu tas tiem vēlētos piedēvēt. Tas tikai daļēji ir citējis norādījumu 6.3.1. punktu, izlaižot daļu, saskaņā ar kuru "persona, kam ir reģistrētas tiesības attiecībā uz Kopienas preču zīmi, pati nevar iesniegt pagarināšanas pieprasījumu, izņemot gadījumu [..], ja tai Kopienu preču zīmes īpašnieks tieši ir devis atļauju pieprasīt pagarināšanu". Līdz ar to no šiem norādījumiem nekādā ziņā neizriet, ka prasītājs kā preču zīmes licences īpašnieks būtu juridiski pielīdzināts preču zīmes īpašniekam saistībā ar pagarināšanu, bet gan, tieši pretēji, — kā jebkurai citai personai

tam ir jāsaņem tieša atļauja no preču zīmes īpašnieka, lai varētu iesniegt pagarināšanas pieprasījumu, un ir jāpierāda šādas atļaujas esamība.

22 Tādējādi, tā kā prasītājs kā preču zīmes licences īpašnieks nav šīs licences spēkā esamības pagarināšanas procedūras dalībnieks, ir jānoskaidro, vai tas no preču zīmes īpašnieka bija saņēmis atļauju pieprasīt pagarināt licences reģistrāciju.

23 Šajā sakarā vispirms ir jānorāda, ka nevienā ITSB vai Pirmās instances tiesā notiekošās procedūras posmā prasītājs nav iesniedzis šādu tiešu preču zīmes īpašnieka atļauju. Tam, ka ITSB nav tieši lūdzis prasītājam iesniegt šādu atļauju, šajā sakarā nav nozīmes, jo prasītājam ir jāpierāda, ka ir izpildīti to tiesību normu piemērošanas nosacījumi, uz kuriem tas atsaucas, un ITSB nav pienākuma to aicināt iesniegt šādu atļauju.

24 Jānoraida arī prasītāja apgalvojumi, ka tam kā ekskluzīvas licences turētājam bija tiesības licences spēkā esamības termiņā pieprasīt pagarināt preču zīmes darbību, ja to nedarīja preču zīmes īpašnieks. Tieša atļauja principā var tikt iekļauta licences līgumā. Tomēr šajā gadījumā licences līgumā nav iekļauts neviens noteikums šajā sakarā. Turklāt, ja pieņem, ka prasītājs apgalvo, ka no ekskluzīvās licences līguma izriet, ka licenciātam ir atļauja pieprasīt reģistrācijas pagarināšanu, vai pat ka šī atļauja tam ir jāatzīst kā sods par tiesību ļaunprātīgu izmantošanu un pretlikumīgu darbību, kurā, iespējams, ir vainojams preču zīmes īpašnieks, ir jāsecina, ka šis apgalvojums ir pretrunā Regulas Nr. 40/94 47. panta 1. punkta skaidram formulējumam un mērķim, kurā ir paredzēts, ka atļaujai ir jābūt tiešai, un kurā nav paredzēti nekādi sodi privātpersonām.

25 Tāpat arī prasītāja argumentam, ka pirms Regulas Nr. 40/94 47. panta 3. punkta trešajā teikumā paredzētā "termiņa" beigām nav iespējams panākt tiesas lēmumu, ar kuru preču zīmes īpašniekam ir noteikts pienākums tam dot tiešu atļauju pieprasīt reģistrācijas pagarināšanu, nav nozīmes. Pat ja šādas iespējas neesamība būtu pierādīta, tas nevar likt atkāpties no nosacījuma par tiešu atļaujas sniegšanu, kas ir paredzēts Regulas Nr. 40/94 47. panta 1. punktā.

26 Visbeidzot, attiecībā uz prasītāja argumentu, kas ir pamatots ar to, ka administratīva sūdzība varētu nodrošināt labāku tā interešu aizsardzību nekā civilprasība, jo tā sniegtu iespēju saglabāt preču zīmes spēkā esamību, runa ir par apsvērumiem, kas saistīti ar prasītājam sniegto izdevību izvēlēties, kādus juridiskos līdzekļus izmantot, lai aizsargātu savas komercintereses, un par šo izvēli ir atbildīgs tikai pats prasītājs. Šāda izvēle savukārt nevar būt saistoša ITSB ne saistībā ar procesuālo statusu, kāds atzīstams prasītājam administratīvā procedūrā, ne saistībā ar administratīvās procedūras rezultātu. Tādējādi, ja prasītājs ir izvēlējies nevērsties tiesā, lai iegūtu atļauju pieprasīt pagarināt reģistrāciju, ITSB nevar novērst šo trūkumu un piešķirt tam šīs tiesības, pārkāpjot Regulu Nr. 40/94.

27 Ņemot vērā iepriekš izklāstīto, ir jākonstatē, ka, tā kā prasītājam nebija tiešas preču zīmes īpašnieka atļaujas pieprasīt preču zīmes reģistrācijas pagarināšanu, tas nebija pagarināšanas procedūras dalībnieks un līdz ar to nevarēja lūgt *restitutio in integrum* šajā procedūrā. Apelāciju padome līdz ar to nav pieļāvusi nevienu kļūdu, noraidot prasītāja apelācijas sūdzību šī iemesla dēļ.

28 Tā kā pirmais Regulas Nr. 40/94 78. panta 1. punktā paredzētais nosacījums nav izpildīts, otrais prasītāja pamats ir jānoraida, nepārbaudot pārējos šajā tiesību normā paredzētos nosacījumus.

Par pirmo pamatu, kas ir balstīts uz tiesību uz aizstāvību un tiesību tikt uzklausītam pārkāpumu

Lietas dalībnieku argumenti

29 Prasītājs norāda, ka Apelāciju padome apstrīdēto lēmumu ir pamatojusi ar atteikumu tam atzīt ieinteresētās personas statusu strīdīgās preču zīmes reģistrācijas pagarināšanas procedūrā. Tā kā "Preču zīmju un reģistra" departamenta lēmumā, tieši pretēji, nekādā veidā nebija apšaubīts prasītāja kā ieinteresētās personas statuss, tas neuzskatīja, ka apelācijas sūdzībā ir jāpauž sava nostāja šajā jautājumā. Tādējādi Apelāciju padomei, kurai bija zināms "Preču zīmju un reģistra" departamenta lēmums, bija jāpauž savi apsvērumi pirms tā apelācijas sūdzības noraidīšanas, pamatojoties uz to, ka prasītājs nebija ieinteresētā persona.

30 ITSB noraida prasītāja argumentus.

Pirmās instances tiesas vērtējums

31 Saskaņā ar Regulas Nr. 40/94 73. panta otro teikumu ITSB lēmumi var tikt pamatoti tikai ar tādiem iemesliem, par ko attiecīgajām pusēm ir bijusi iespēja iesniegt savus apsvērumus. Šī tiesību norma Kopienas preču zīmju tiesību ietvaros ir veltīta vispārējam tiesību uz aizstāvību aizsardzības principam. Saskaņā ar šo Kopienu tiesību vispārējo principu publisko iestāžu lēmumu adresātiem, kuru intereses tie būtiski skar, ir jāsniedz iespēja atbilstoši darīt zināmu savu viedokli. Tiesības tikt uzklausītam attiecas uz visiem faktiskajiem vai tiesību apstākļiem, pamatojoties uz kuriem tiek pieņemts lēmums, bet ne uz galīgo nostāju, ko iestāde grasās paust (skat. Pirmās instances tiesas 2007. gada 7. februāra spriedumu lietā T-317/05 *Kustom Musical Amplification*/ITSB (Ģitāras forma), Krājums, II-427. lpp., 24., 26. un 27. punkts un tajos minētā judikatūra).

32 Turklāt no judikatūras izriet, ka tiesības uz aizstāvību procesuālu pārkāpumu dēļ tiek pārkāptas tikai tad, ja tas konkrēti ietekmē attiecīgo uzņēmumu iespējas aizstāvēties (Pirmās instances tiesas 2005. gada 14. decembra spriedums lietā T-210/01 *General Electric*/Komisija, Krājums, II-5575. lpp., 632. punkts un tajā minētā judikatūra). Tādējādi tādu spēkā esošo noteikumu neievērošanas dēļ, kuru mērķis ir aizsargāt tiesības uz aizstāvību, administratīvā procedūra var būt nelikumīga tikai tad, ja tiek pierādīts, ka, ja noteikumi būtu ievēroti, tai varētu būt citāds iznākums (iepriekš minētais spriedums lietā *General Electric*/Komisija, 632. punkts; šajā sakarā skat arī Pirmās instances tiesas 1991. gada 17. decembra spriedumu lietā T-7/89 *Hercules Chemicals*/Komisija, *Recueil*, II-1711. lpp., 56. punkts, un 2003. gada 30. septembra spriedumu apvienotajās lietās T-191/98 un no T-212/98 līdz T-214/98 *Atlantic Container Line* u.c./Komisija, *Recueil*, II-3275. lpp., 340. punkts).

33 Kā tika konstatēts, izskatot otro pamatu, ITSB pamatoti uzskatīja, ka prasītājs nebija reģistrācijas pagarināšanas procedūras dalībnieks, jo tas nebija iesniedzis tiešu preču zīmes īpašnieka izsniegtu atļauju pieprasīt pagarināšanu. Šajā sakarā ir jāpiebilst, ka prasītājs nav norādījis nevienu brīdi, kurā tas būtu varējis iesniegt šādu atļauju, ja tā tam tiktu pieprasīta. No tā izriet, ka procedūrai ITSB katrā ziņā nebūtu varējis būt citāds rezultāts kā tikai apelācijas sūdzības noraidīšana Apelāciju padomē.

34 Tādējādi prasītāja norādītais pirmais pamats ir jānoraida un nav jāpārbauda, vai pirms apstrīdētā lēmuma pieņemšanas prasītājam tika sniegta iespēja attiecīgi darīt zināmu savu viedokli par to, vai tas bija pagarināšanas procedūras dalībnieks.

35 Tā kā abi prasītāja norādītie pamati ir jānoraida, ir jānoraida gan prasītāja galvenie prasījumi, gan pakārtotie prasījumi.

Par tiesāšanās izdevumiem

36 Atbilstoši Pirmās instances tiesas Reglamenta 87. panta 2. punktam lietas dalībniekam, kuram spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Tā kā šajā gadījumā prasītājam spriedums ir nelabvēlīgs, tam jāpiespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ieskaitot tiesāšanās izdevumus par pagaidu noregulējuma tiesvedību atbilstoši ITSB prasījumiem.

Ar šādu pamatojumu

PIRMĀS INSTANCES TIESA (otrā palāta)

nospriež:

1) prasību noraidīt;

2) *Jurado Hermanos, SL* atlīdzina tiesāšanās izdevumus, ieskaitot tiesāšanās izdevumus par pagaidu noregulējuma tiesvedību.

Pelikánová Jürimäe Soldevila Fragoso

Pasludināts atklātā tiesas sēdē Luksemburgā 2009. gada 12. maijā.

[Paraksti]